

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
TUZLANSKI KANTON
KANTONALNI SUD U TUZLI
Broj: 33 0 Rs 093143 24 Rsž
Tuzla, 12.12.2024 godine

Kantonalni sud u Tuzli, u vijeću sastavljenom od sudija Verice Jović, kao predsjednika vijeća, Alme Mujčinović i Fahire Alić, kao članova vijeća, rješavajući u predmetu spora po tužbi tužitelja M.M. sin Š., ..., Ž., zastupan po punomoćniku Harisu Salkanović, advokatu iz Živinica, protiv tuženog "Hifa Oil" d.o.o. Tešanj ulica Bukva broj 10, Tešanj, zastupan po punomoćniku Emiru Mehurić, advokatu iz Gračanice, radi isplate potraživanja iz radnog odnosa, vrijednost spora 15.500,00 KM, odlučujući o žalbi tuženog, izjavljenoj protiv presude Općinskog suda u Živinicama broj: 33 0 Rs 093143 22 Rs od 28.06.2024. godine, u sjednici vijeća održanoj dana 12.12.2024. godine, donio je slijedeću

P R E S U D U

Žalba se djelimično uvažava i prvostepena presuda preinačava:

-u stavu prvom izreke, tako da se tužitelj odbija sa tužbenim zahtjevom da mu tuženi isplati na ime razlike plate za period od 01.07.2019. do 03.11.2022. godine ukupan iznos od 69.202,39 KM, sa kamatnim zahtjevom, kao i sa zahtjevom za uplatu iznosa od 25.630,26 KM, na ime doprinosa za penzijsko i invalidsko osiguranje na utvrđeni iznos manje isplaćenih plata, za periodu od 01.07.2019. do 03.11.2022. godine;

-u stavu trećem izreke, tako da se tužitelj odbija sa tužbenim zahtjevom da mu tuženi na ime troškova prevoza na posao i sa posla, za period od 01.07.2019. godine do 03.11.2022. godine, isplati ukupan iznos od 1.949,00 KM, sa kamatnim zahtjevom;

kao i u odluci o troškovima postupka sadržanoj u stavu četvrtom izreke tako da se tužitelj obavezuje da tuženom na ime troškova parničnog postupka isplati iznos od 3.818,71 KM, u roku od 15 dana od dana prijema presude.

U stavu drugom izreke prvostepena presuda se potvrđuje.

Obavezuje se tužitelj da tuženom na ime troškova žalbenog postupka isplati iznos od 1.590,33 KM, u roku od 15 dana od dana prijema presude, dok se sa viškom zahtjeva za naknadu troškova žalbenog postupka tuženi odbija.

Tužitelj se odbija sa zahtjevom za naknadu troškova žalbenog postupka.

O b r a z l o ž e n j e

Stavom prvim izreke prvostepene presude obavezan je tuženi da isplati tužitelju potraživanja iz radnog odnosa i to:

-na ime razlike u plati za period od 01.07.2019. do 03.11.2022. godine ukupan iznos od 69.202,39 KM sa pripadajućim zakonskim zateznim kamatama, kako slijedi: za juli 2019. godine iznos od 1.853,06 KM sa zakonskom zateznom kamatom počev od 30. augusta 2019. godine pa do isplate, za august 2019. godine iznos od 1.772,50 KM sa zakonskom zateznom kamatom počev od 30.

septembra 2019. godine pa do isplate, za septembar 2019. godine iznos od 1.873,21 KM sa zakonskom zateznom kamatom počev od 30. oktobra 2019. godine pa do isplate, za oktobar 2019. godine iznos od 1.853,06 KM sa zakonskom zateznom kamatom počev od 30. novembra 2019. godine pa do isplate, za novembar 2019. godine iznos od 1.724,16 KM sa zakonskom zateznom kamatom počev od 30. decembra 2019. godine pa do isplate, za decembar 2019. godine iznos od 1.792,64 KM sa zakonskom zateznom kamatom počev od 30. januara 2020. godine pa do isplate, za januar 2020. godine iznos od 1.854,51 KM sa zakonskom zateznom kamatom počev od 28. februara 2020. godine pa do isplate, za februar 2020. godine iznos od 1.617,80 KM sa zakonskom zateznom kamatom počev od 30. marta 2020. godine pa do isplate, za mart 2020. godine iznos od 1.811,94 KM sa zakonskom zateznom kamatom počev od 30. aprila 2020. godine pa do isplate, za april 2020. godine iznos od 1.779,58 KM sa zakonskom zateznom kamatom počev od 30. maja 2020. godine pa do isplate, za maj 2020. godine iznos od 1.763,41 KM sa zakonskom zateznom kamatom počev od 30. juni 2020. godine pa do isplate, za juni 2020. godine iznos od 1.820,03 KM sa zakonskom zateznom kamatom počev od 30. jula 2020. godine pa do isplate, za juli 2020. godine iznos od 1.892,83 KM sa zakonskom zateznom kamatom počev od 30. augusta 2020. godine pa do isplate, za august 2020. godine iznos od 1.799,81 KM sa zakonskom zateznom kamatom počev od 30. septembra 2020. godine pa do isplate, za septembar 2020. godine iznos od 1.779,58 KM sa zakonskom zateznom kamatom počev od 30. oktobra 2020. godine pa do isplate, za oktobar 2020. godine iznos od 1.779,58 KM sa zakonskom zateznom kamatom od 30. novembra 2020. godine pa do isplate, za novembar 2020. godine iznos od 1.731,06 KM sa zakonskom zateznom kamatom počev od 30. decembra 2020. godine pa do isplate, za decembar 2020. godine iznos od 1.961,59 KM sa zakonskom zateznom kamatom počev od 30. januara 2021. godine pa do isplate, za januar 2021. godine iznos od 1.832,17 KM sa zakonskom zateznom kamatom počev od 28. februara 2021. godine pa do isplate, za februar 2021. godine iznos od 1.746,07 KM sa zakonskom zateznom kamatom počev od 30. marta 2021. godine pa do isplate, za mart 2021. godine iznos od 2.022,20 KM sa zakonskom zateznom kamatom počev od 30. aprila 2021. godine pa do isplate, za april 2021. godine iznos od 1.786,68 KM sa zakonskom zateznom kamatom počev od 30. maja 2021. godine pa do isplate, za maj 2021. godine iznos od 1.851,65 KM sa zakonskom zateznom kamatom počev od 30. juna 2021. godine pa do isplate, za juni 2021. godine iznos od 1.888,19 KM sa zakonskom zateznom kamatom počev od 30. jula 2021. godine pa do isplate, za juli 2021. godine iznos od 1.920,68 KM sa zakonskom zateznom kamatom počev od 30. augusta 2021. godine pa do isplate, za august 2021. godine iznos od 1.888,19 KM sa zakonskom zateznom kamatom počev od 30. septembra 2021. godine pa do isplate, za septembar 2021. godine iznos od 1.888,19 KM sa zakonskom zateznom kamatom počev od 30. oktobra 2021. godine pa do isplate, za oktobar 2021. godine iznos od 1.827,28 KM sa zakonskom zateznom kamatom od 30. novembra 2021. godine pa do isplate, za novembar 2021. godine iznos od 1.920,68 KM sa zakonskom zateznom kamatom počev od 30. decembra 2021. godine pa do isplate, za decembar 2021. godine iznos od 1.969,40 KM sa zakonskom zateznom kamatom počev od 30. januara 2022. godine pa do isplate, za januar 2022. godine iznos od 1.369,93 KM sa zakonskom zateznom kamatom počev od 28. februara 2022. godine pa do isplate, za februar 2022. godine iznos od 1.445,19 KM sa zakonskom zateznom kamatom počev od 30. marta 2022. godine pa do isplate, za mart 2022. godine iznos od 1.493,25

KM sa zakonskom zateznom kamatom počev od 30. aprila 2022. godine pa do isplate, za april 2022. godine iznos od 1.360,19 KM sa zakonskom zateznom kamatom počev od 30. maja 2022. godine pa do isplate, za maj 2022. godine iznos od 1.483,84 KM sa zakonskom zateznom kamatom počev od 30. juni 2022. godine pa do isplate, za juni 2022. godine iznos od 1.360,19 KM sa zakonskom zateznom kamatom počev od 30. juli 2022. godine pa do isplate, za juli 2022. godine iznos od 1.360,19 KM sa zakonskom zateznom kamatom počev od 30. augusta 2022. godine pa do isplate, za august 2022. godine iznos od 1.360,19 KM sa zakonskom zateznom kamatom počev od 30. septembra 2022. godine pa do isplate, za septembar 2022. godine iznos od 1.360,19 KM sa zakonskom zateznom kamatom počev od 30. oktobar 2022. godine pa do isplate, za oktobar 2022. godine iznos od 1.360,19 KM sa zakonskom zateznom kamatom počev od 30. novembra 2022. godine pa do isplate, za novembar 2022. godine iznos od 247,31 KM sa zakonskom zateznom kamatom počev od 30. decembar 2022. godine pa do isplate, - te na ime razlike doprinosa za PIO/MIO, nadležnom zavodu PIO/MIO, za periodu od 01.07.2019. do 03.11.2022. godine ukupan iznos od 25.630,26 KM, sve u roku od 15 dana od dana prijema presude.

Stavom drugim izreke, obavezan je tuženi da tužitelju na ime regresa za korištenje godišnjeg odmora za 2019., 2020., 2021. i 2022. godinu isplati ukupan iznos od 1.995,50 KM sa zakonskom zateznom kamatom počev od 16.08.2022. godine, kao dana podnošenja tužbe pa do isplate, u roku od 15 dana od dana prijema presude.

Stavom trećim izreke, obavezan je tuženi da tužitelju na ime troškova prevoza na posao i sa posla, za period od 01.07.2019. godine do 03.11.2022. godine isplati ukupan iznos od 1.949,00 KM, sa zakonskom zateznom kamatom počev od 16.08.2022. godine, kao dana podnošenja tužbe pa do isplate, u roku od 15 dana od dana prijema presude.

Stavom četvrtim izreke, obavezan je tuženi da tužitelju naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 3.183,80 KM sa zakonskom zateznom kamatom počev od 28.06.2024. godine kao dana presuđenja pa do isplate, u roku od 15 dana od dana prijema presude.

Stavom petim izreke, odbijen je zahtjev tužitelja za naknadu troškova parničnog postupka preko dosuđenog do potraživanog iznosa.

Protiv navedene presude blagovremeno se žali tuženi iz svih razloga propisanih odredbom člana 208. stav 1. Zakona o parničnom postupku („Službene novine FBiH“, broj: 53/03, 73/05, 19/06, 98/15 - u daljem tekstu skraćeno: ZPP), sa prijedlozima kao u žalbi. Potražuje troškove žalbenog postupak u iznosu od 1.705,00 KM uvećano za 17% PDV-a.

U odgovoru na žalbu tuženog, tužitelj predlaže da se žalba tuženog odbije kao neosnovana, i tuženi obaveže na troškove žalbenog postupka u iznosu od 1.384,00 KM.

Žalba je djelimično osnovana.

Postavljenim tužbenim zahtjevom tužitelj je tražio isplatu manje isplaćenih plata za utuženi period te s tim u vezi i uplatu razlike manje isplaćenih pripadajućih doprinosa za penzijsko i invalidsko osiguranje kao i isplatu regresa za korištenje godišnjeg odmora i troškova prijevoza na posao i sa posla, koji tužbeni zahtjev tužitelj temelji na navodima da mu je tuženi unazad tri godine isplaćivao znatno manju platu od one koja mu pripada prema Pravilniku o radu tuženog, da je tužitelj koristio godišnji odmor u 2019., 2020., 2021. i 2022. godini ali da mu regres za korištenje godišnjeg odmora nikada nije isplaćen te da tuženi nije tužitelju, u skladu sa odredbama Pravilnika o radu, obezbijedio prijevoz na posao i u povratku s posla, iz kog razloga tužitelj smatra da ima pravo potraživati troškove prijevoza u visini mjesečne autobusne karte na relaciji Živinice – Višća.

Iz utvrđenja prvostepenog suda u relevantnom slijedi:

- da je tužitelj sa tuženim imao zaključene ugovore o radu na određeno vrijeme počev od 24.06.2019. godine do 01.02.2022. godine za radno mjesto "Poslovođa -prodavač goriva", (osim ugovora od 24.06.2019. godine koji je zaključen za radno mjesto poslovođa); da je ugovorima o radu, do 01.01.2022. godine, regulisano da osnovna mjesečna plata tužitelja iznosi 589,22 KM u bruto iznosu; da je u januaru 2022. godine osnovna mjesečna plata tužitelja iznosila 801,93 KM u bruto iznosu;
- da je tužitelj sa tuženim 31.01.2022. godine zaključio ugovor o radu na neodređeno vrijeme, sa početkom od 01.02.2022. godine, za radno mjesto "Poslovođa (prodavač goriva)", kojim ugovorom je regulisano da osnovna mjesečna plata iznosi 826,09 KM u bruto iznosu;
- da ugovorima o radu nije utvrđen koeficijent složenosti poslova radnog mjesta tužitelja;
- da je u ugovorima o radu navedena adresa stanovanja tužitelja ..., B. te da je članom 3. ugovora o radu određeno da će tužitelj posao obavljati u podružnici u Živinicama, dok predmetnim ugovorima o radu nije regulisana isplata naknade tužitelju za prijevoz na posao i sa posla,
- da je tužitelj radeći na radnom mjestu poslovođe, bio nadređen točiocima goriva, a da je tužitelju kao poslovođi u podružnici u Živinicama bio nadređen E.M. kao rukovodilac, odnosno šef sektora maloprodaje.

Iz nalaza i mišljenja vještaka ekonomske struke Aide Jusufović slijedi da je tuženi tužitelju u utuženom periodu obračunavao platu u skladu sa zaključenim ugovorima o radu, prema kojim ugovorima je tužitelju obračunata najniža plata u FBIH (neto satnica 2,31 KM u periodu do 01.01.2022. godine, a od 01.01.2022. godine neto plata u visini od 570,00 KM sa porezom na platu — 543,00 KM nakon oporezivanja). Vještak u svom nalazu i mišljenju, a po zadatku tužitelja, obračunao platu tužitelja za period od 01.07.2019.-03.11.2022. godine i to primjenjujući najveći koeficijent od 13,50, iz člana 76. platnog razreda IX Pravilnika o radu tuženog od 11.07.2018. godine za period do 05.01.2022. godine, i najveći koeficijent od 3,80 iz člana 76. platnog razreda IX Pravilnika o radu tuženog od 05.01.2022. godine za period od 05.01.2022. do 03.11.2022. godine, množeći navedene koeficijente sa fondom sati, slijedom čega je vještak utvrdio da razlika manje isplaćene plate tužitelju, za utuženi period, iznosi 76.891,54 KM a da razlika manje isplaćene plate za isplatu iznosi ukupno 69.202,39 KM (umanjena za 10 % poreza na platu) te da doprinosi PIO na razlike plate iznose 25.630,26 KM, te je u Tabelaarnom pregledu broj 2. Nalaza i mišljenja vještak prikazao po mjesecima i godinama razliku manje isplaćene plate sa umanjenjem

od 10 % poreza na platu kako slijedi: za juli 2019. godine iznos od 1.853,06 KM, za august 2019. godine iznos od 1.772,50 KM, za septembar 2019. godine iznos od 1.873,21 KM, za oktobar 2019. godine iznos od 1.853,06 KM, za novembar 2019. godine iznos od 1.724,16 KM, za decembar 2019. godine iznos od 1.792,64 KM, za januar 2020. godine iznos od 1.854,51 KM, za februar 2020. godine iznos od 1.617,80 KM, za mart 2020. godine iznos od 1.811,94 KM, za april 2020. godine iznos od 1.779,58 KM, za maj 2020. godine iznos od 1.763,41 KM, za juni 2020. godine iznos od 1.820,03 KM, za juli 2020. godine iznos od 1.892,83 KM, za august 2020. godine iznos od 1.799,81 KM, za septembar 2020. godine iznos od 1.779,58 KM, za oktobar 2020. godine iznos od 1.779,58 KM, za novembar 2020. godine iznos od 1.731,06 KM, za decembar 2020. godine iznos od 1.961,59 KM, za januar 2021. godine iznos od 1.832,17 KM, za februar 2021. godine iznos od 1.746,07 KM, za mart 2021. godine iznos od 2.022,20 KM, za april 2021. godine iznos od 1.786,68 KM, za maj 2021. godine iznos od 1.851,65 KM, za juni 2021. godine iznos od 1.888,19 KM, za juli 2021. godine iznos od 1.920,68 KM, za august 2021. godine iznos od 1.888,19 KM, za septembar 2021. godine iznos od 1.888,19 KM, za oktobar 2021. godine iznos od 1.827,28 KM, za novembar 2021. godine iznos od 1.920,68 KM, za decembar 2021. godine iznos od 1.969,40 KM, za januar 2022. godine iznos od 1.369,93 KM, za februar 2022. godine iznos od 1.445,19 KM, za mart 2022. godine iznos od 1.493,25 KM, za april 2022. godine iznos od 1.360,19 KM, za maj 2022. godine iznos od 1.483,84 KM, za juni 2022. godine iznos od 1.360,19 KM, za juli 2022. godine iznos od 1.360,19 KM, za august 2022. godine iznos od 1.360,19 KM, za septembar 2022. godine iznos od 1.360,19 KM, za oktobar 2022. godine iznos od 1.360,19 KM i za novembar 2022. godine iznos od 247,31 KM.

Također, iz nalaza i mišljenja vještaka proizilazi da je tuženi prema bilansima uspjeha za period 2018., 2019., 2020. i 2021. godine ostvario dobit, da je tuženi za tužitelja donio rješenja o korištenju godišnjeg odmora kako slijedi: za 2019. godinu, 20 radnih dana, period korištenja 01.08-29.08.2019. godine; za 2020. godinu, 20 radnih dana, period korištenja 01.04.2020-28.04.2020. godine, za 2021. godinu, 20 radnih dana, period korištenja 05.04.2020-30.04.2020. godine i za 2022. godinu, 20 radnih dana, period korištenja - prvi dio 23.06.2022-08.07.2022. godine i drugi dio 21.10.2022-01.11.2022. godine, te da tuženi nije vršio isplatu regresa tužitelju za 2019., 2020., 2021. i 2022. godinu, koji prema nalazu i mišljenju vještaka za period 2019-2022. godinu iznosi ukupno 1.995,50 KM. Nadalje, iz nalaza i mišljenja vještaka proizilazi da je vještak izvršio obračun naknade za prevoz, prema cijenama mjesečne radničke karte na relaciji Višća Gornja — Zivinice, da je u Tabelarnom pregledu na strani 6. i 7. nalaza vještak prikazao po mjesecima, za svaku godinu utuženog perioda, cijene mjesečne karte i pripadajuće naknade za tužitelja, te je utvrdio da ukupna naknada tužitelju za prijevoz na posao i sa posla u utuženom periodu iznosi 1.949,00 KM.

Iz izjašnjenja vještaka, sa ročišta za glavnu raspravu, slijedi da vještak prilikom izrade nalaza i mišljenja nije raspolagao dokumentacijom iz koje bi mogao utvrditi koji koeficijent složenosti poslova pripada radnom mjestu poslovođa, jer mu, osim Pravilnika o radu u kojem su koeficijenti iskazani u 11 platnih razreda i u rasponu od najnižeg do najvišeg koeficijenta, nije dostavljena druga dokumentacija tuženog.

Polazeći od ovakvog činjeničnog utvrđenja, prvostepeni sud zaključuje da je tužbeni zahtjev tužitelja, za isplatu manje isplaćenih plata, osnovan, jer to što Pravilnicima kod tuženog iz 2018. i 2022. godine nije konkretizovana visina koeficijenta složenosti poslova, za svako od radnih mjesta platnog razreda IX (član 76. Pravilnika o radu iz 2018. i 2022. godine), nego su samo uopšteno nabrojani faktori od kojih zavisi koji će se koeficijent ugovoriti prilikom prijema u radni odnos, te to što tuženi nema poseban pravilnik o složenosti poslova, ne može ići na štetu tužitelja, iz koga razloga tužitelju pripada i razlika plata obračunata po najvišem koeficijentu iz platnih razreda IX, a visinu tužbenog zahtjeva sud utvrđuje na osnovu nalaza i mišljenja vještaka ekonomsko struke te tužitelju dosuđuje iznose na ime manje isplaćenih plata i pripadajućih doprinosa kao u stavu prvom izreke presude. Nadalje, prvostepeni sud nalazi da je osnovan tužiteljev zahtjev za isplatu regresa jer je tuženi u utuženom periodu poslovao sa uspjehom, tužitelj je koristio godišnji odmor u utuženom periodu, a tuženi nije tužitelju, shodno odredbama članova 85. Pravilnika o radu iz 2018. i 2022. godine, isplatio pripadajući regres koji prema nalazu i mišljenju vještaka ekonomske struke za utuženi period iznosi ukupno 1.995,50 KM. Prvostepeni sud je tužitelju, za utuženi period, dosudio i troškove prevoza na posao i sa posla nalazeći da isti pripadaju tužitelju u skladu sa članom 90. Pravilnika o radu iz 2018. i 2022. godine, a koji troškovi po obračunu izvršenom od strane vještaka ekonomske struke iznose ukupno 1.949,00 KM,

Odredbom člana 85. Pravilnika o radu tuženog od 11.07.2018. godine propisano je da radnik može ostvariti regres za korištenje godišnjeg odmora ukoliko poslodavac nije prethodnu poslovnu godinu poslovao sa gubitkom, da regres iznosi 50 % od prosječne plate u posljednja tri mjeseca u F BiH, te da će se uplata regresa izvršiti na račun radnika najkasnije do 31. jula u kalendarskoj godini za koju se koristi godišnji odmor, dok je odredbom člana 85. Pravilnika o radu tuženog od 05.01.2022. godine propisano da radnik može ostvariti regres za korištenje godišnjeg odmora do visine neoporezivog dijela, pod uslovom ako poslodavac nije prethodnu poslovnu godinu poslovao sa gubitkom.

Shodno navedenoj regulativi Pravilnika o radu tuženog, u situaciji kada iz nalaza i mišljenja vještaka ekonomske struke proizilazi da je tuženi za period 2018., 2019., 2020. i 2021. godine ostvario dobit, te da je tužitelj u utuženom periodu koristio godišnji odmor, a da tuženi nije vršio isplatu regresa za utuženi period 2019-2022. godina, pravilno je prvostepeni sud obavezao tuženog da tužitelju na ime regresa za korištenje godišnjeg odmora za 2019., 2020., 2021. i 2022. godinu isplati ukupan iznos od 1.995,50 KM sa zakonskom zateznom kamatom počev od dana podnošenja tužbe (član 277. u vezi sa članom 324 stav 2. Zakona obligacionim odnosima), slijedom čega se i suprotni žalbeni navodi žalitelja ukazuju neprihvatljivim.

Međutim, osnovano se žalbom tuženog navodi da je prvostepeni sud pogrešno primijenio materijalno pravo – relevantne odredbe Pravilnika o radu tuženog iz 2018. godine i 2022. godine kada je tužitelju dosudio razliku manje isplaćenih plata, te s tim u vezi i pripadajuće doprinose za penzijsko i invalidsko osiguranje, uzimajući da tužitelju pripada plaća po najvišem koeficijentu složenosti poslova utvrđenom u platnom razredu IX iz člana 76 Pravilnik o radu iz 2018. i 2022. godine.

Naime, odredbama člana 76. Pravilnika o radu tuženog od 11.07.2018. godine propisano je da se plata radnika utvrđuje na osnovu ostvarenih rezultata rada, vrste i složenosti poslova, cijene radne snage i uslova rada u skladu sa ostvarenom dobiti društva, odnosno poslodavca, da su platni razredi i koeficijenti radnika kod određivanja plata, a obzirom na radna mjesta, prikazani u tabeli navedenog člana, te da koji od koeficijenata, u navedenim rasponima, će biti ugovoren prilikom prijema u radni odnos zavisi od dogovora sa zaposlenikom, od školske spreme, od sektora, radnog mjesta, opisa i složenosti radnih dužnosti i obaveza te drugih specifičnih okolnosti. U tabeli iz člana 76. navedenog pravilnika su za platni razred IX, u kojem su navedena radna mjesta za sektor prodaje robe putem specijaliziranih trgovina-benzinskih pumpi (sektor maloprodaje) i to rukovodilac, poslovođe i prodavači goriva, propisani koeficijenti u rasponu od 2,35 do 13,50.

Nadalje, odredbama člana 76. Pravilnika o radu tuženog od 05.01.2022. godine propisano je da se osnovna plata radnika utvrđuje na osnovu uslova potrebnih za rad, vrste i složenosti poslova, stručne spreme, cijene radne snage i uslova rada u skladu sa važećim propisima ili standardima; da su koeficijenti za plate po sektorima prikazani u tabeli, te da koji od koeficijenata, u navedenim rasponima, će biti ugovoren prilikom prijema u radni odnos zavisi od dogovora sa zaposlenikom, od školske spreme, od sektora, radnog mjesta, opisa i složenosti radnih dužnosti i obaveza te drugih specifičnih okolnosti. U tabeli iz člana 76. navedenog pravilnika su za platni razred IX, za sektor prodaje robe putem specijaliziranih trgovina-benzinskih pumpi (sektor maloprodaje) propisani koeficijenti u rasponu od 1,00 do 3,80.

Imajući u vidu naprijed citirane odredbe Pravilnika o radu tuženog (koje propisuju da koji od koeficijenata u navedenim rasponima će biti ugovoren prilikom prijema u radni odnos zavisi od dogovora sa zaposlenikom, od školske spreme, od sektora, radnog mjesta, opisa i složenosti radnih dužnosti i obaveza te drugih specifičnih okolnosti) te imajući u vidu da tuženi nije imao poseban pravilnik o složenosti poslova, kao i da ugovorima o radu tužitelj sa tuženim nije ugovorio koeficijent složenosti poslova radnog mjesta koje je obavljao, već je ugovorima o radu ugovorena samo mjesečna plata tužitelja, to po ocjeni ovoga suda, samo postojanje raspona koeficijenata u platnom razredu IX Pravilnika o radu tuženog iz 2018. i 2022. godine (u koji platni razred pored radnog mjesta poslovođa, ulaze i radna mjesta prodavač goriva i rukovodilac) ne daje osnov za zaključak prvostepenog suda da tužitelju pripada pravo na obračun i isplatu plate po najvišem koeficijentu za obračun plata (13,5 po Pravilniku iz 2018.godine odnosno 3,8 po Pravilniku iz 2022.godine).

Dakle, kako su kriteriji za određivanje koeficijenta konkretnog radnog mjesta tužitelja, u platnom razredu IX Pravilnika o radu tuženog, propisani apstraktno (dogovor sa zaposlenikom, školska sprema, sektor, radno mjesto, opis i složenost radnih dužnosti i obaveza te druge specifične okolnosti), te kako i iz iskaza svjedoka E.M. (u dijelu u kome sud poklanja vjeru iskazu navedenog svjedoka) slijedi da je određivanje plate stvar procjene i dogovora između dvije strane, to je prvostepeni sud pogrešno zaključio da tužitelj koji je obavljao poslove radnog mjesta poslovođe ima pravo na obračun i isplatu plate obračunate po

najvećem koeficijentu platnog razreda kome njegovo radno mjesto pripada, jer da bi u suprotnom bio oštećen. Ovo ne samo iz razloga što Pravilnici o radu kod tuženog uopšte ne sadrže odredbe kojim se određuje način obračuna plate zaposlenika (već samo navodi da se plaća utvrđuje na osnovu uslova potrebnih za rad, vrste i složenosti poslova, stručne sprema, cijene radne snage i uslova rada u skladu sa važećim propisima ili standardima) već i iz razloga što nije moguće matematički precizno utvrditi koji bi tačno koeficijent trebalo primijeniti za tužitelja (jer je po navedenim kriterijima određena samo hijerarhija radnih mjesta po platnim razredima, ali ne i unutar pojedinog platnog razreda).

Stoga, a na što osnovano žalba tuženog ukazuje, pogrešno je prvostepeni sud primijenio materijalno pravo kada je obavezao tuženog da tužitelju isplati plate kao u izreci presude, zbog čega je u tom dijelu i valjalo žalbu uvažiti i tužitelja odbiti sa zahtjevom za isplatu razlika plata, zajedno sa kamatnim zahtjevima, kao i sa zahtjevom za uplatu doprinosa za PIO na tako utvrđenu razliku plata.

Također, osnovano se žalbom tuženog ukazuje da je prvostepeni sud izveo pogrešan zaključak da tuženom pripada pravo na isplatu naknade troškova prevoza u utuženom periodu.

Naime, odredbom člana 90. Pravilnika o radu tuženog iz 2018. godine propisano je da poslodavac i zaposlenik mogu u Ugovoru o radu ugovoriti naknadu troškova prevoza nastalih prilikom dolaska na posao i povratka sa posla, a ukoliko poslodavac obezbijedi prijevoz radniku za dolazak na posao i povratak sa posla, radnik nema pravo na naknadu troškova prijevoza, dok je odredbom člana 90 Pravilnika o radu tuženog iz 2022. godine propisano da poslodavac i zaposlenik mogu u Ugovoru o radu ugovoriti naknadu troškova prevoza nastalih prilikom dolaska na posao i povratka sa posla, a ukoliko poslodavac obezbijedi prijevoz radniku za dolazak na posao i povratak sa posla, radnik nema pravo na naknadu troškova prijevoza.

Prema tome, u situaciji kada je u odredbama Pravilnika o radu tuženog propisano da poslodavac i zaposlenik mogu u ugovoru o radu ugovoriti naknadu troškova prevoza nastalih prilikom dolaska na posao i povratka sa posla (nije imperativna norma), te kada u ugovorima o radu zaključenim između tužitelja i tuženog nije ugovorena ova naknada, niti je ugovoren način na koji bi se ta naknada obračunavala i isplaćivala, to se ni tužbenom zahtjevu tužitelja za isplatu naknade troškova prevoza na posao i sa posla nije moglo udovoljiti pozivom na odredbe člana 90. Pravilnika o radu tuženog iz 2018. i 2022. godine, zbog čega je u tom dijelu i valjalo žalbu uvažiti i tužitelja odbiti sa zahtjevom za isplatu naknade troškova prevoza zajedno sa kamatnim zahtjevima.

Radi izloženog, valjalo je primjenom odredbe člana 229. stav 1. tačka 4. ZPP žalbu djelimično uvažiti i prvostepenu presudu preinačiti na način pobje naveden u izreci ove presude, dok je u stavu drugom izreke valjalo prvostepenu presudu potvrditi primjenom odredbe člana 226. ZPP.

U stavu petom izreke prvostepena presuda je ostala neizmijenjena kao neožalbena (članu 221. ZPP).

Dosljedno navedenom valjalo je preinačiti i odluku o troškovima parničnog postupka.

Samu metodologiju obračuna troškova postupka tužitelju, kao i visinu određenih troškova po preuzetim radnjama, tuženi posebnim žalbenim navodima ne osporava. Stoga, kako je tužitelj prvobitno postavljenim tužbenim zahtjevima potraživao iznos od ukupno 98.777,15 KM, a konačno mu je dosuđen ukupan iznos od 1.995,50 KM, to je tužitelj postigao uspjeh u sporu od 2,0 %, slijedom čega tužitelju od ukupno dosuđenih 3.183,80 KM, srazmjerno postignutom uspjehu u sporu na ime troškova parničnog postupka pripada iznos od 63,67 KM.

Nadalje, da je tuženi u cijelosti uspio u parnici, tuženom bi, shodno članu 12. i 13. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad advokata u F BiH („Sl. novine F BiH“, broj 22/04 i 24/04-skraćeno: AT), a u vezi sa članom 2. ZPP, pripadali sljedeći troškovi postupka: za sastav odgovora na tužbu i pristup na pripremno ročište iznosi od po iznos 720,00 KM uvećano za 17% PDV-a, za pristup na glavnu raspravu iznos od 1.296,00 KM (prosječna plaća u FBIH u decembru 2023.godine iznosila 1.296,00 KM) uvećano za 17% na ime PDV-a, te za pristup na nastavak glavne rasprave iznos od 650,00 KM uvećano za 17% na ime PDV (prosječna plaća u FBIH u martu 2024.godine iznosila je 1.335,00 KM), a što je ukupno 3.961,62 KM. Kako konačan uspjeh tuženog u sporu iznosi 98 % to mu srazmjerno uspjehu u sporu pripadaju troškovi u iznosu od 3.882,38 KM.

Kada se primjenom pravila procesnog prebijanja od pripadajućih troškova tužitelja u iznosu od 63,67 KM oduzmu pripadajući troškovi tuženog u iznosu od 3.882,38 KM, proizilazi da je tužitelj dužan tuženom naknaditi srazmjeran iznos troškova od 3.818,71 KM.

Radi izloženog valjalo je primjenom odredbe člana 235. tačka 3. ZPP žalbu djelimično uvažiti i odluku o troškovima parničnog postupka sadržanom u stavu četvrtom izreke, preinačiti na način pobliže naveden u izreci ove presude.

Kako je tuženi sa izjavljenom žalbom uspio u procentu od 98 %, to mu shodno članu 397. u vezi sa članom 386. stav 2. ZPP, te odredbama ADV tarife pripada pravo na naknadu troškova za sastav žalbe u iznosu od 1.359,26 KM (prosječna plaća u FBIH u julu 2024.godine bila 1.387,00 KM) uvećano za 17 % na ime PDV-a, što ukupno iznosi 1.590,33 KM, dok se u ostalom dijelu zahtjev tuženog za naknadu troškova žalbenog postupak odbija.

Primjenom odredbe člana 397. a u vezi sa odredbom člana 386. stav 1. ZPP ovaj sud je odbio zahtjev tužitelj za naknadu troškova žalbenog postupka – sastava odgovora na žalbu koji odgovor nije doprinio razrješenju činjeničnog stanja.

Predsjednik vijeća
Verica Jović, s.r.